

III AUz 478/13

POSTANOWIENIE

Dnia 30 grudnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodnicząca: SSA Zofia Rybicka – Szkibieli

Sędziowie: SA Barbara Białecka (spr.)

SO del. Beata Górski

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2013 r., na posiedzeniu niejawnym,

sprawy z odwołania M. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek zażalenia ubezpieczonego na postanowienie Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 7 października 2013r. w sprawie IV U 2132/13

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie

SSA Barbara Białecka SSA Zofia Rybicka – Szkibieli SSO del. Beata Górski

III AUz 478/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 7 października 2013r. Sąd Okręgowy w Koszalinie umorzył postępowanie w sprawie z odwołania M. T. w sprawie o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy nadal po 30 kwietnia 2013r. W uzasadnieniu wskazano, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. decyzją z dnia 22 lipca (...). odmówił prawa do renty ponieważ ubezpieczony nie spełnia podstawowego warunku kwalifikującego do tego świadczenia w postaci braku możliwości przekwalifikowania. W ocenie organu rentowego z uwagi na wiek i stan zdrowia ubezpieczony może wykonywać różne prace, poza wymagającymi dobrego wzroku i z tego powodu zakwalifikował go do renty szkoleniowej, jednak na przeszkodzie do tego świadczenia stanęła okoliczność w postaci pozostawania ubezpieczonego w stosunku pracy. W odwołaniu ubezpieczony wniósł o przyznanie prawa do renty wypadkowej i powołanie dowodu z opinii biegłego okulisty. Następnie Sąd Okręgowy wskazał, że na rozprawie w dniu 7 października 2013r. pełnomocnik organu rentowego ponownie wyjaśnił przyczyny, dla których została wydana sporna decyzja. Jednocześnie poinformował, że w przypadku gdy ubezpieczony nie zostanie przeszkolony w trakcie korzystania z renty szkoleniowej to nie będzie przeszkód, aby mógł domagać się ustalenia prawa do renty wypadkowej. Wobec powyższego ubezpieczony cofnął odwołanie w niniejszej sprawie, na co pełnomocnik pozwanego wyraził zgodę. Zdaniem Sądu I instancji ubezpieczony cofnął odwołanie po zapoznaniu się z okolicznościami sprawy oraz wyjaśnieniu podstawy prawnej decyzji. W ocenie Sądu Okręgowego brak było podstaw do przyjęcia, iż czynność cofnięcia odwołania jest niezgodna z prawem, prowadzi do jego obejścia bądź narusza usprawiedliwiony interes ubezpieczonego. W szczególności Sąd wskazał, że ubezpieczony ma prawo do domagania się renty szkoleniowej i o takie świadczenie zamierza wystąpić.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł ubezpieczony, podnosząc, że cofnięcie odwołania nastąpiło bez zastanowienia się i było pochopne. Podkreślił, że nie wiadomo, czy będzie nadawał się do jakiegokolwiek przeszkolenia, tym bardziej, że ma już problemy z drugim okiem. Wniósł ponadto o powołanie biegłego okulisty.

Organ rentowy nie ustosunkował się do zażalenia ubezpieczonego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie ubezpieczonego jest uzasadnione.

W myśl art. 203 § 1 i 4 k.p.c. pozew (odwołanie) może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa.

Natomiast zgodnie z art. 469 k.p.c. Sąd uzna zawarcie ugody, cofnięcie pozwu, sprzeciwu lub środka odwoławczego oraz zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia za niedopuszczalne także wówczas, gdyby czynność ta naruszała słuszny interes pracownika lub ubezpieczonego. Na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew (odwołanie) lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego cofnięcie odwołania w niniejszej sprawie, mogłoby naruszyć słuszny interes ubezpieczonego a zatem należy uznać, iż doszło do niezasadnego umorzenia postępowania w sprawie. Analiza odwołania ubezpieczonego oraz zażalenia wskazuje, że rzeczywistą intencją ubezpieczonego jest przywrócenie mu prawa do renty wypadkowej a nie uzyskanie uprawnień do renty szkoleniowej. Należy przy tym podkreślić, iż wykładnia oświadczenia ubezpieczonego o cofnięciu odwołania powinna być dokonywana w kontekście całości treści jego pism i oświadczeń. Wobec powyższego Sąd Okręgowy powinien był prowadzić postępowanie o rentę wypadkową celem stanowczego rozstrzygnięcia, nie zaś umarzać postępowanie. Ubezpieczony cofając odwołanie od decyzji powinien mieć też pełną świadomość tego, że działa wbrew swoim interesom (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r., sygn. I PKN 680/00, OSNP 2003, nr 20, poz. 488), a zatem niewystarczające było uznanie, że ubezpieczony ma prawo do domagania się renty szkoleniowej i o takie świadczenie zamierza wystąpić, w sytuacji gdy ubezpieczony wniósł już o rentę wypadkową a takie żądanie nie będzie w ogóle badane przez sąd w przypadku umorzenia postępowania. Takiego wyraźnego pouczenia w sprawie zabrakło. Cofnięcie odwołania jest de facto cofnięciem wniosku o udzielenie ochrony prawnej roszczeniu procesowemu, innymi słowy, sprawia, że udzielenie ochrony prawnej w postaci wydania wyroku staje się bezprzedmiotowe i niedopuszczalne (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 11 września 2012 r., sygn. III AUa 269/12, LEX nr 1217770). W niniejszej sprawie nie taka była zaś intencja ubezpieczonego, co wynika z treści zażalenia. Należy podzielić przy tym stanowisko doktryny prawa, że dokonanie wykładni klauzuli generalnej „słusznego interesu ubezpieczonego” jest możliwe wyłącznie na podstawie okoliczności konkretnej sprawy, a tego w niniejszej sprawie zabrakło. Przypomnieć warto, iż w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych nie można też zawrzeć ugody, czy w inny polubowny sposób rozstrzygnąć sporu, lecz należy dążyć do stanowczego merytorycznego przesądzenia spornej materii administracyjnej, a zatem do wyrokowania.

Reasumując - w niniejszej sprawie brak było podstaw do umorzenia postępowania w sprawie.

Mając na uwadze przedstawioną wyżej argumentację Sąd Apelacyjny uznał zażalenie ubezpieczonego za zasadne i uchylił zaskarżone postanowienie na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 1 i 2 k.p.c.